

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/243/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119216487
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119216487.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobcu K. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, XXX XX I., právne zastúpeného Mgr. Petrom Baranom, advokátom, Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia 516,56 eura s príslušenstvom takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 100 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 29.10.2019 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 516,56 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 12.09.2019 do zaplataenia a náhrady trov konania.
2. V žalobe uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 32Csp/23/2017 bol v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musel brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadostučinenie požaduje vo výške 516,56 eura, čo predstavuje sumu, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Zároveň sa domáha zaplataenia úrokov z omeškania v zákonnej výške a to od prvého dňa nasledujúceho po márnom uplynutí 15 - dňovej lehoty určenej vo výzve na plnenie.
3. Žalobca ako dôkazy označil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 32Csp/23/2017-60 zo dňa 25.10.2017 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, výzvu na úhradu zo dňa 23.08.2019 spolu s podacím hárkom a potvrdením o doručení.
4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, nakoľko nárok na primerané finančné zadostučinenie považoval za nedôvodný. Uviedol, že k základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Poukázal na to, že predmetom konania sp. zn. 32Csp/23/2017 bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neuvedenia všetkých náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Neuvedenie všetkých zákonných náležitostí v úverovej zmluve však voči

žalobcovi nepredstavovalo žiadane porušenie jeho práv, ba dokonca predstavovalo pre neho výhodu v zmysle, že bol povinný vrátiť iba istinu bez úrokov a poplatkov. Žalobcovi žiadna ujma nevznikla, práve naopak, získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalovaný na základe rozsudku uhradil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bude mať za následok duplicitné sankcionovanie žalovaného ako dodávateľa. Pokiaľ by mal žalovaný zaplatiť žalobcovi ešte finančné zadosťučinenie, došlo by k duplicitnému sankcionovaniu žalovaného. Aplikáciu úroku z omeškania v prípade inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia považoval za nezákonnú a nepodloženú. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

5. Žalobca v replike uviedol, že Zákon o ochrane spotrebiteľa nikdy neustanovoval ako podmienku vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi vznikla nejaká ujma. Do účinnosti zákona č. 132/2013 Z.z., ktorým sa novelizoval zákon o ochrane spotrebiteľa sa vyžadovala iba hrozba ujmy, pričom od 10.06.2013 sa nevyžaduje ani len hrozba ujmy. Jediným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Napriek tomu uviedol, že žalobcovi ujma nielen hrozila, ale aj reálne vznikla. Dodávateľovi musel zaplatiť úroky a poplatky, na ktoré nemal dodávateľ nárok. Ujma mu vznikla aj v nemajetkovej sfére. Žalobca je už asi od roku 1996 pacientom s diagnózou Recidivujúca depresívna porucha, pričom v poslednom čase bola prekvalifikovaná na Bipolárna afektívna porucha. V dôsledku svojej diagnózy žalobca veľmi intenzívne (negatívne a stresujúco) vnímal prebiehajúce súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré musel iniciovať v dôsledku ťaživej finančnej situácie. Žalobca vo svojom voľnom čase musel venovať úsilie na vyhľadanie odborne spôsobilej osoby, ktorá by mu aj za jeho nepriaznivej finančnej situácie bola ochotná pomôcť s riešením neoprávnené získaných finančných prostriedkov od dodávateľa. Žalobca predložil súdu lekársku správu z psychiatrie z 02.12.2019.

6. Súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní konanom dňa 06.05.2020 v neprítomnosti žalovaného. Právny zástupca žalovaného svoju neúčast' ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 32Csp/23/2017-60 zo dňa 25.10.2017 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, výzvou na úhradu s podacím lístkom a potvrdením o doručení, vyjadrením strán sporu, výsluchom žalobcu a na základe takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

7. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 32Csp/23/2017-60 zo dňa 25.10.2017 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 516,56 eura s príslušenstvom. Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Z odôvodnenia rozsudku okrem iného vyplýva, že strany sporu uzatvorili dňa 16. 2. 2013 úverovú zmluvou č. 4302074660, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 2 200 eur, ktorý mal žalobca splatiť v 84 mesačných splátkach vo výške 52,63 eura. Preskúmaním uvedenej zmluvy o pôžičke súd zistil, že zmluva nespĺňa všetky náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne písm. f) dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti a písm. g) ročnú percentuálnu mieru nákladov vrátane predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN v dôsledku čoho sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že RPMN bola určená v rozpätí od 23,8 % do 24,6 % s tým, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru. Klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Podľa názoru súdu nie je naplnením zákonom vyžadovanej náležitosti uviesť hodnotu RPMN v zmluve, ak ju dodávateľ uvedie len intervalom (t.j. od - do) s tým, že presná hodnota bude oznámená dodávateľom spotrebiteľovi neskôr. Pre spotrebiteľa je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov jedným z najdôležitejších údajov, pretože tento zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. RPMN vyjadruje hodnotu všetkých záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak spotrebiteľ môže pomocou RPMN pomerne jednoducho zistiť, ktorý úver, resp. pôžička je pre neho výhodnejší. Z tohto dôvodu je RPMN najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Tento údaj slúži spotrebiteľovi na porovnávanie úverových produktov, poskytovaných viacerými veriteľmi a nepochybne je spôsobilý ovplyvniť spotrebiteľa pri výbere úverového produktu. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Právna úprava § 9 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch je kogentnou právnu normou, v zmysle ktorej je potrebné poskytnúť ochranu slabšej strane zmluvného vzťahu. Sankciou neuvedenia RPMN je nevyvrátiteľná zákonná domnienka, podľa ktorej je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov. Zároveň súd zistil, že v zmluve nie sú uvedené ani všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý údaj má byť uvedený priamo v úverovej zmluve tak ako to vyplýva z § 9 ods. 2 písm. j) veta za bodkočiarkou Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru súdu v zmluve absentuje aj údaj o termíne konečnej

splatnosti úveru, ktorý má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. V zmluve je uvedené, že lehota splatnosti je 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Takého neurčité vymedzenie trvania zmluvy je nepostačujúce a máťúce. Účelom prísnej právnej úpravy je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je zrejmé, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov a žalovaný je povinný vrátiť rozdiel medzi poskytnutou sumou 2 200 eur a doteraz žalobcom zaplatenou sumou 2 716,56 eura. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.12.2017 a vykonateľnosť dňa 17.12.2017.

9. Výzvou na úhradu zo dňa 23.08.2019 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 516,56 eura v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Výzva bola žalovanému doručená dňa 27.08.2019.

10. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že ako invalidný dôchodca mal veľmi ťažký život, nebolo to ľahké, nemal dostatočný príjem pre rodinu. Zostal doma sám so 14-ročným synom, niekedy ani nejedol, len zaplatil všetky poplatky v škole a čo syn potreboval. Bolo to veľmi finančne náročné, aj keď mu manželka z Čiech posielala zhruba po 200 eur mesačne. Zaplatil výdavky, ktoré potreboval, ale nič nemal navyše. Pokiaľ ide o to, aká ujma mu bola spôsobená, ide o ujmu na zdraví, keďže mal obavu a stres o ďalšie živobytie, nevedel, ako môže pokryť potreby svojej rodiny. Prežíval to ťažko, najmä v tom zmysle, že jeho syn odmietol pokračovať v škole, radšej išiel zarábať a to niesol veľmi ťažko. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, je to iba také symbolické zadosťučinenie, ako aj výstraha pre firmu, ktorá by mala dodržiavať zákony. Ďalej žalobca uviedol, že sa dlhodobo lieči a to od roku 1995, má depresiu, stredne ťažkú až ťažkú depresívnu poruchu. Ťažko znáša stresové situácie. Nerád absolvuje ani takéto podujatia, ako sú pojednávania a účasť na súde. Keď má ísť na pojednávanie, má z toho stres. Včera nemohol ani zaspáť, premýšľal, aké to bude. Pojednávania boli preňho veľmi stresujúce, keďže neovláda zákony a keď právny zástupca žalovaného začal rozprávať nejaké európske normy, mal pocit, že naňho ešte útočí, ako keby to bola jeho chyba. Každý rok chodí na liečenie do Vyšných Ružbách, zvýšil sa mu cholesterol, ma zvýšený krvný tlak a celkovo má oslabenú imunitu.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred nepriateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,

b) upierať práva podľa § 3.

12. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 32Csp/23/2017-60 vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 16.02.2013 úverovú zmluvu č. 4302074660, ktorú súd posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov vrátane predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN).

13. V danom prípade súd vychádzal z odôvodnenia vyššie uvedeného rozhodnutia, ktoré konštatovalo porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (§ 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch - obsahové nedostatky formulárovej spotrebiteľskej zmluvy). Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

14. Nebola dôvodná obrana žalovaného v tom zmysle, že v žalobe absentuje uvedenie akého porušenia sa mal žalovaný vo vzťahu k žalobcovi dopustiť, keďže žalobca poukázal na rozsudok súdu, kde porušenie konkrétnych právnych predpisov konštatované bolo a to neuvedením povinných obsahových náležitostí zmluvy o úvere.

15. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom toho, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma, ktorú ani nepreukázal, súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

16. Ani v prípade aplikácie § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 09.06.2013 (Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.), nebolo by možné dospieť k záveru, že preukázanie vzniku ujmy je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Uvedený právny názor je plne v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/168/2016 zo dňa 25.01.2017 podľa ktorého, cit.: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu (stav k 9.6.2013 - poznámka súdu). Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

17. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný základ nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel, avšak iba sčasti.

18. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia nemožno automaticky stotožňovať s výškou bezdôvodného obohatenia. Takýto názor by neumožnil zohľadňovať konkrétny skutkový stav tej - ktorej veci, čo by viedlo k prílišnému formalizmu. Zákon hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo podľa názoru súdu má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit.: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokom, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se

označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“ Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy, preto nie je možné prihladať iba na možnú hroziacu škodu v materiálnej sfére žalobcu, ale je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu.

19. Na tomto mieste súd upriamuje pozornosť na to, že primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Odon 4597). O to viac nemožno chápať primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu škody, ktorá žalobcovi hrozila. Práve preto, že v prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu (ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami), je potrebné vychádzať z povinnosti žalobcu tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ho viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške.

20. V danom prípade žalobca poukázal na to, že od roku 1995 trpí depresiou a že súdne pojednávania boli pre neho stresujúce. Tiež poukazoval na svoju nepriaznivú finančnú situáciu, keď ako invalidný dôchodca nedokázal zabezpečovať potreby svojej rodiny. Súd zastáva názor, že žalovaný ako veriteľ porušením spotrebiteľských práv (obsahové nedostatky formulárovej spotrebiteľskej zmluvy) nezapríčinil vznik ťaživej finančnej situácie žalobcu ako ani jeho nepriaznivý zdravotný stav. Na druhej strane je však potrebné uznať, že žalobca pokiaľ sa chcel domôcť svojich práv (vydanie bezdôvodného obohatenia) musel byť aktívny a podať žalobu na súd, pričom účasť žalobcu na pojednávaní, najmä ak trpí depresívnou poruchou, je ďalším stresujúcim faktorom negatívne ovplyvňujúcim jeho zdravotný stav. Za situácie, keď však žalobca netvrdil a už vôbec nepreukázal ďalšie okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia, sa javí byť finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur v tomto konkrétnom prípade ako primerané.

21. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu (obsahové nedostatky zmluvy) je suma 100 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 100 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

22. S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd vyhovel žalobe tak, že priznal žalobcovi nárok len na zaplatenie 100 eur a vo zvyšku, pokiaľ ide o istinu, ale aj uplatnené úroky z omeškania, žalobu ako nedôvodnú zamietol. V súvislosti s úrokmi z omeškania súd zdôrazňuje, že uplatnený je nárok, o ktorom rozhoduje súd na základe svojej voľnej úvahy a preto žalovaný sa dostáva do omeškania až po vykonateľnosti príslušného súdneho rozhodnutia, ktorým je zaviazaný na jeho zaplatenie.

23. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že mu nepriznal ním požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré

sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).